

DIVADELNI-NOVINY.CZ

1. Ostrava se Smetanou (III)

09.03.2024 divadelni-noviny.cz - Josef Herman

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** Antonína; Divadla; Dvořáka; opeře; ostravské

Divadelní noviny Festivaly Po vzednutí prvních dvou dnů Smetanovského cyklu se třetí den 4. března propadl představením Dalibora do operního dávnověku.

Inscenace vznikla v koprodukcí s plzeňským Divadlem J. K. Tyla v režii Martina Otavy, v Ostravě si ji jen v zásadě nově obsadili. Říkal jsem si, že se pro takové řešení Jiří Nekvasil rozhodl především z ryze praktických důvodů, aby ulevil **ostravské opeře** v náročné přípravě cyklu o alespoň jednu inscenaci. Jenže popravdě plzeňský Dalibor zase jaksi mentálně nemá tak daleko k nedávno dernierované Daliborovi Nekvasila v Národním divadle – obě inscenace vedené hodně obstarožní estetikou, zasazenou do provokativně "moderní" scény, v obou případech Daniela Dvořáka. Pro plzeňského – ostravského Dalibora na točnu postavil jakýsi prosvětlený altán, už jsem psal do recenze dříve, že připomíná interiér barů ve filmech pro pamětníky, doplněný dvěma praktikáblly – schody, které se zhola zbytečně různě přeskupují, rozpojují a spojují. A to i během jednání, nakonec proč ne, kdyby cílem nebyla jen naivní popisnost dějiště – až humorné jsou mříže, které se spouští za Dalibora, nebo jakési sloupy, které připomínají odtoky kanalizace. Otava do prostoru stejně popisně demonstrativně aranžuje skupiny i jednotlivce podle dávných vzorů, není tu špetka fantazie, všechno natvrdo ukázané a samozřejmě v provedení naivní. Odhaduji ve zmíněné mentalitě snahu v Daliborovi uchovat jakousi starosvětskou operní obřadnost, nakonec je patrná i v Nekvasilově režii Braniborů, jenže tam je zdůvodněna a využita v energickém jevištním dění, kdežto Dalibora charakterizuje sousoší demonstrativně pojatých postav.

Místo královského stolce nabídl scénograf ležícího českého lva, králi Vladislavovi v podání Martina Bárty se na něm asi sedělo nepohodlně, vždycky si několikrát poposedl, než se usadil, což důstojnosti jeho postavy věru nepřidalo. Když už jsem u toho – Bárta zpívá všechny postavy stejně, krásným zvучným barytonem, vždycky dokonale artikuluje, i tady, ale, jak už vlastně bylo řečeno, konkrétní postavu, natož situaci, v níž se ocitla, nijak necharakterizuje. Je vždycky operním pěvcem, který pokud možno ve stojí spatném, případně v nějakém režii předepsaném gestu, zvучně pje. Part krále Vladislava je pro jeho hlasové dispozice ideální, jen kantilenu bych si představoval měkčí a nosnější, a přece jen víc různých výrazových rovin než onu jednu hrdinnou.

Těžko říct, jak Otava s pěvci tvořil jejich postavy, Jolana Fogašová v prvním jednání coby Milada lomí rukama a pózuje jako heroiny z konce 19. století, ve druhém jednání poskakováním charakterizuje mladého hochu, za kterého se vydává, ve třetím pak jedná jako energická bojovnice, aby opět malebně zemřela Daliborovi v náručí. Ano, odpovídá to rozdílným situacím, do nichž se Milada dostává, ale přece jen by měly být propojeny jedním "člověkem", jinak jde jen o mechanické demonstrace. Fogašová pěkně zazpívala árii z druhého jednání, ale jinak se její hlas v orchestru ztrácel a věru nezněl hezky, nemyslím, že je do role dobře obsazena.

Ozdobou představení byl Dalibor v podání Tomáše Juháse, postavou i pěvecky je pro roli vybaven dokonale, dobře česky artikuluje, a jednání své postavy nejspíš odvodil od svých předchůdců. Stejně jako Bárta by mohl v prostoru **Divadla Antonína Dvořáka** trochu ubrat na síle zpěvu, ale nejmíc by měl ubírat Jozef Benci, postava žalářníka Beneše věru není "hrdinná", a Benci, jak to šlo, na svůj hlas tlačil z plna hrdla.

Ani orchestr pod taktovkou Jiřího Habarta (hudebně inscenaci nastudoval Robert Jindra) nehrál tak brilantně jako v prvních dvou večerech, hezkým zvukovým efektem byly fanfáry hrané z balkonu. A sbor byl, jako už pravidelně, připravený spolehlivě.

Návštva nebyla tak vydatná jako v předchozích večerech, zbývala volná místa, do závěrečného potlesku zaznělo i zabučení.

[« zpět na začátek](#)

Ostrava se Smetanou (III)

- Autor: [Josef Herman](#)
- Publikováno: 9. března 2024

Po vzednutí prvních dvou dnů Smetanovského cyklu se třetí den 4. března propadl představením Dalibora do operního dávnověku. Inscenace vznikla v koprodukcí s plzeňským Divadlem J. K. Tyla v režii Martina Otavy, v Ostravě si ji jen v zásadě nově obsadili. Říkal jsem si, že se pro takové řešení Jiří Nekvasil rozhodl především z ryze praktických důvodů, aby ulevil ostravské opeře v náročné přípravě cyklu o alespoň jednu inscenaci. Jenže popravdě plzeňský Dalibor zase jaksi mentálně nemá tak daleko k nedávno derniérovánému Daliborovi Nekvasila v Národním divadle – obě inscenace vedené hodně obstarožní estetikou, zasazenou do provokativně “moderní” scény, v obou případech Daniela Dvořáka. Pro plzeňského – ostravského Dalibora na točnu postavil jakýsi prosvětlený altán, už jsem psal do recenze dříve, že připomíná interiér barů ve filmech pro pamětníky, doplněný dvěma praktikáblý – schody, které se zhola zbytečně různě přeskupují, rozpojují a spojují. A to i během jednání, nakonec proč ne, kdyby cílem nebyla jen naivní popisnost dějiště – až humorné jsou mříže, které se spouští za Dalibora, nebo jakési sloupy, které připomínají odtoky kanalizace. Otava do prostoru stejně popisně demonstrativně aranžuje skupiny i jednotlivce podle dávných vzorů, není tu špetka fantazie, všechno natvrdo ukázané a samozřejmě v provedení naivní. Odhaduji ve zmíněné mentalitě snahu v Daliborovi uchovat jakousi starosvětskou operní obřadnost, nakonec je patrná i v Nekvasilově režii Braniborů, jenže tam je zdůvodněna a využita v energickém jevištním dění, kdežto Dalibora charakterizuje sousoší demonstrativně pojatých postav.

Martin Bárta (Vladislav, král český), Tomáš Juhás (Dalibor, rytíř), Martin Gurbaľ (Budivoj, velitel královské hradní stráže), Kateřina Hebelková (Milada, sestra purkrabího ploškovického) FOTO MARTIN POPELÁŘ

Místo královského stolce nabídl scénograf ležícího českého lva, králi Vladislavovi v podání Martina Bárty se na něm asi sedělo nepohodlně, vždycky si několikrát poposedl, než se usadil, což důstojnosti jeho postavy věru nepřidalo. Když už jsem u toho – Bárta zpívá všechny postavy stejně, krásným zvučným barytonem, vždycky dokonale artikuluje, i tady, ale, jak už vlastně bylo řečeno, konkrétní postavu, natož situaci, v níž se ocitla, nijak necharakterizuje. Je vždycky operním pěvcem, který pokud možno ve stojí spatném, případně v nějakém režii předepsaném gestu, zvučně pje. Part krále Vladislava je pro jeho hlasové dispozice ideální, jen kantilénu bych si představoval měkčí a nosnější, a přece jen víc různých výrazových rovin než onu jednu hrdinnou.

Jolana Fogašová (Milada, sestra purkrabího ploškovického) FOTO MARTIN POPELÁŘ

Těžko říct, jak Otava s pěvci tvořil jejich postavy, Jolana Fogašová v prvním jednání coby Milada lomí rukama a pózuje jako heroiny z konce 19. století, ve druhém jednání poskakováním charakterizuje mladého hochu, za kterého se vydává, ve třetím pak jedná jako energická bojovnice, aby opět malebně zemřela Daliborovi v náručí. Ano, odpovídá to rozdílným situacím, do nichž se Milada dostává, ale přece jen by měly být propojeny jedním “člověkem”, jinak jde jen o mechanické demonstrace. Fogašová pěkně zazpívala árii z druhého jednání, ale jinak se její hlas v orchestru ztrácel a věru nezněl hezky, nemyslím, že je do role dobře obsazena.

Tomáš Juhás (Dalibor) FOTO MARTIN POPELÁŘ

Ozdobou představení byl Dalibor v podání Tomáše Juháse, postavou i pěvecky je pro roli vybaven dokonale, dobře česky artikuluje, a jednání své postavy nejspíš odvodil od svých předchůdců. Stejně jako Bárta by mohl v prostoru Divadla Antonína Dvořáka trochu ubrat na síle zpěvu, ale nejvíc by měl ubírat Jozef Benci, postava žalárníka Beneše věru není “hrdinná”, a Benci, jak to šlo, na svůj hlas tlačil z plna hrdla.

Ani orchestr pod taktovkou Jiřího Habarta (hudebně inscenaci nastudoval Robert Jindra) nehrál tak brilantně jako v prvních dvou večerech, hezkým zvukovým efektem byly fanfáry hrané z balkonu. A sbor byl, jako už pravidelně, připravený spolehlivě.

Návštěva nebyla tak vydatná jako v předchozích večerech, zbývala volná místa, do závěrečného potlesku zaznělo i zabučení.